

"Όποια κι' αν είναι η τιμωρία που προβλέπει ο νόμος για τό βιασμό, είναι μικρή. Αύτά που νοιώθω, δέν μπορούν νά γραφτοῦν, γιατί δέν υπάρχουν οί κατάλληλες λέξεις που θά έκφράζουν απόλυτα τά συναισθήματα μετά από μία τόσο άσκημη έμπειρία".

Μιλáει μέσα από τοπική έφημερίδα η Σ.Σ., πρόσφατε θύμα βιασμοῦ στην πόλη μας. Καί συνεχίζει: " Τούς έκλιπαρούσα, κι' αὐτοί έλεγαν: Δέν καταλαβαίνουμε άπ'αὐτά που μάς λές. Είμαστε πολύ πορωμένοι. "Όλες οί γυναίκες είναι π... άκόμα και η άδελφή μου. Σήμερα είσαι η έκτη που τά παθαίνει αὐτά".

Καί μεῖς ρωτάμε. Ποῦ είναι οί άλλες πέντε?

Καί μαζί μ'αὐτές οί εκατοντάδες γυναίκες που κατά καιρούς έπεσαν θύματα τῆς φονικῆς αὐτῆς έπιθετικότητας κάποιου άντρα, τίς περισσότερες φορές γνωστοῦ, συγγενῆ ή φίλου?

ΩΧΥΡΩΜΕΝΗ πίσω άπ'τούς νόμους καί τούς θεμούς της, πίσω άπ'τούς δικαστές καί τήν άστυνομία της, η κοινωνία τῆς άνισότητας καί τῆς διαφθοράς, η πατριαρχική κοινωνία, κάνει προσπάθειες νά έπιβάλλει τή βαρβαρότητα, τήν κτηνωδία καί τήν μοῦχλα της.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙ τή ΒΙΑ μέσα άπό τόν ποινικό κώδικα, όταν όρίζει: "Βιαστής είναι ό διά αμαρτηκῆς βίας έξαναγκάζων θῆλυ εἰς έξώγαμον συνουσίαν!..."

ΘΕΣΜΟΠΟΙΕΙ τή βία της μοιράζοντας τούς ρόλους τοῦ θύματος καί τοῦ θύτη. Τοῦ άφέντη καί τοῦ δούλου. Τοῦ ένεργητικοῦ καί τοῦ παθητικοῦ. Τοῦ δυνατοῦ καί τοῦ άδύνατου.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ γι'αὐτό, τήν οίκογένεια, τήν παιδεία, τήν άστυνομία, τήν δικαιοσύνη, τά μέσα μαζικῆς άποβλάκωσης.

ΚΑΙ ΜΕΙΣ ΑΠΟΔΕΧΟΜΑΣΤΕ, γυναίκες καί άντρες, τό ρόλο που άρμόζει στην ὑποτιθέμενη "φύση" μας που άρχισε νά κατασκευάζεται μέ θαυμαστή μαεστρία άπό τίς πρώτες στιγμές τῆς ζωῆς μας. Άπό τότε που παιδιό μέσα στην οίκογένειά μας άρετές για μάς ἦταν η ὑποταγή, η δειλία, η παθητικότητα καί για τόν άδελφό μας η έλευθερία, η κατάκτηση, η έπιθετικότητα. Ό βιαστής δέν είναι "δράκος" ή "άνώμαλος" ή "τέρας", όπως η ἴδια η κοινωνία πάλι προσπαθεῖ νά μάς κάνει νά πιστέψουμε.

Τό ἴδιο βιαστής θά μπορούσε νά είναι ό μέσος τύπος τοῦ σημερινοῦ άντρα, ό πατέρας μας, ό άδελφός μας ή ό σύζυγός μας, μία που η ἴδια η άνατροφή του τοῦ τό έπιβάλλει. Άφ'ού μέσα άπ'αὐτή πίστεψε πώς η έπιθετικότητα είναι άρετή καί τό σέξ κατάκτηση. Άφ'ού αὐτός είναι ό ρόλος που τοῦ έπιβλήθηκε.

Καί μεῖς θά συνεχίσουμε νά βιαζόμαστε όσο δέν άντιδρούμε στόν αντίστοιχο κοινωνικό τόλο που σέ μάς άποδόθηκε.

Αὐτόν που μάς κάνει νά νοιώθουμε έμεῖς ένοχες καί ντροπιασμένες μετά τό βιασμό καί δειλές στό νά καταγγείλουμε τό βιαστή μας.

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ θά παρακολουθοῦμε τόν έξευτελισμό μας παθητικά?

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ θά άνεχόμαστε τήν άνδρική έπιθετικότητα διατηρώντας την μάλιστα σαν άρετή?

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ θά έρωτεύομαστε βιαστές?

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ θά μεγαλώνουμε άγόρια μελλοντικούς βιαστές? Καί κορίτσια μελλοντικές βιασμένες.

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΕΝ